Kaybolan Top

İLK ÖYKÜLERİM SERİSİ-10

KAYBOLAN TOP

İÇİNDEKİLER

KAYBOLAN TOP

Yazın kendini iyiden iyiye hissettirmeye başladığı günlerdi. Ağaçlar iyice yapraklanmıştı. Yaprakların oluşturduğu koyu gölgeler insanları evlerinden çıkmaya davet ediyordu. Kilimini alan bu gölgelere koşuyor, piknik yapıyor, eğleniyordu. Hafta sonu olması piknik alanlarına ilgiyi daha da artırıyordu.

Dört arkadaş önceden sözleştikleri gibi ödevlerinin tamamını cuma akşamından bitirmişlerdi. Planları, hafta sonu hava güzel olursa balık yakalamaya gitmekti.

O gün hava tam hayal ettikleri gibi çok güzeldi. Dört arkadaştan evinden ilk çıkan Davut oldu. O da biraz gecikmiştir. Köyün taşlı yollarından sekerek yürümeye başladı. Bu yoldan giderken hep aynı taşlara basarak ilerlerdi. Okula, Ömerlere, Tarıklara kaç sekmede gidildiğini bilirdi.

Balık tutmak için gidecekleri çay, köye bir saatlik uzaklıktaydı. Çayın balık tutulacak kısmına köyün çıkışından itibaren başlayan meşe ormanının içinden inilirdi. Ellerindeki kovaları balıklarla doldurma hayaliyle yürürken yolun nasıl bittiğini anlamazlardı. Balıkla dolu kovalarla dönerlerken yol yine çabucak biterdi. Balık tutamadıkları ya da az tuttukları zaman ise dönüş yolu bir türlü bitmez, zaman uzayıp giderdi....

— İki yüz elli altı, iki yüz elli yedi... Üç adet düz taştan sonra iki adet kara taş. Şimdi de eski değirmen taşı… İşte Ömerlerin bahçesi... Ömeeer! Ben geldim!

Ömer, kovandan çıkmak için sırasını bekleyen arıları andırıyordu. Çok telaşlıydı. Çoktan bahçeye çıkmış, sabırsızlıkla ileri geri geziniyordu.

— Nerede kaldın, beklemekten ağaç oldum ya…

— Geldim işte!

— Yarım saat geciktin.

— Neyse özür dilerim. Bir daha olmaz!

— Geçen gün de öyle demiştin.

— Tamam tamam, anlaşıldı. Haydi gidelim.

İki arkadaş taştan taşa atlayarak yola koyuldular. Farklı büyüklükte taşlardan atlamalarıyla kanguruları andırıyorlardı. Kısa bir süre sonra köyün içinden geçen küçük derenin kenarına vardılar. Bir iş için bir araya gelecekleri zaman genellikle burada buluşurlardı.

Kısa bir zaman sonra Recep geldi ama Tarık henüz ortalıkta yoktu.

Tarık'ın geç kalacağını tahmin etmiyorlardı. Malzemeleri derenin kenarındaki taş duvarın dibine koyup sohbet etmeye başladılar. Çünkü içlerinde balık tutmayı en çok seven oydu ve randevulara hep zamanında gelirdi. Mutlaka önemli bir problem olmuştu ya da babası göndermemişti.

Tarık'ın babası Salih Amca aksi biriydi. Bir ceza vereceği zaman şapkasının tereğini gözlerinin üzerine kadar indirir, alttan alta muhatabına bakardı. Karşısındaki ise bu bakışlarla eriyip biterdi. Lügatinde affetmek, şefkat göstermek gibi ifadelere yer yoktu. Bir ihmâl, bir suç görmüşse mutlaka cezalandırırdı.

Bir keresinde eşi Hatice Hanım televizyon seyrederken filme dalınca koyunu sağmayı unutmuştu. Hayvancağız sütü sağılmayınca şişmiş ve çok rahatsız olmuştu. Salih Amca bunu duyunca küplere binmişti. Hanımına bağırmış çağırmış ve televizyonu da pencereden dışarıya fırlatmıştı.

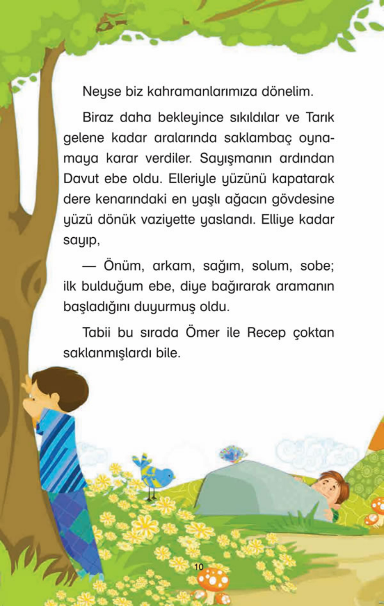

Sonra, “Kusura bakma Hatce, iki saat ahırda kalacaksın. Koyundan da özür dileyeceksin.” diyerek cezalandırmıştı.

Tarık’a da bir yaramazlığından dolayı ceza mı vermişti acaba?

Salih Amca’nın sadece bu yönünü anlatıp da hakkını yemeyelim. Beklenmedik iyilikleri de olurdu bazen. Bir keresinde kamyonetiyle çocukları çaya o götürmüştü. İyilik yapınca, öyle teşekkür falan da beklemez, şapkasını indirip, yürür giderdi. Çok aksi biri olsa böyle yapar mıydı? Şehre indiği zamanlar da eve eli boş dönmezdi. Çocuklara küçük büyük, ucuz pahalı bir şeyler getirirdi. Getirilen oyuncakların çabuk bozulmasına çok sinirlenirdi. İsrafa da çok kızardı. Ev ahalisi bir ekmek kırıntısını ziyan etseler azarı yerdi. Tok bir sesi vardı. Yoldan geçenler, haberler okunurken televizyonun sesi sonuna kadar açılmış olduğunu sanırdı.

Neyse biz kahramanlarımıza dönelim.

Biraz daha bekleyince sıkıldılar ve Tarık gelene kadar aralarında saklambaç oynamaya karar verdiler. Sayışmanın ardından Davut ebe oldu. Elleriyle yüzünü kapatarak dere kenarındaki en yaşlı ağacın gövdesine yüzü dönük vaziyette yaslandı. Elliye kadar sayıp,

— Önüm, arkam, sağım, solum, sobe; ilk bulduğum ebe, diye bağırarak aramanın başladığını duyurmuş oldu.

Tabii bu sırada Ömer ile Recep çoktan saklanmışlardı bile.

Recep, kalın bir çınarın arkasına saklanmıştı. Burası sayma ağacına biraz uzaktı. Bu sebeple ebeler oraya kadar gelip saklanan kişiyi aramaya cesaret edemezdi. Saklanan kişi de ebe sayma ağacından uzaklaşınca sinsice ağaçtan ağaca yaklaşıp sobelerdi.

Daha oyunun başında Davut saymayı bitirir bitirmez Recep elinde bir futbol topuyla çıkageldi. Top çok güzeldi. Meşinden, gıcır gıcır bir toptu.

— Sobe sobe, diye bağırdı Davut.

Recep bu duruma üzülmemişti, sobelenmek umurunda bile değildi.

Konuşmaları duyan Ömer de ortaya çıktı.

— Hayrola arkadaşlar dedi, oyunu niçin bıraktınız?

Recep, topu sevinçle havaya attı.

— Bakın ne buldum. Ne güzel bir top değil mi? Haydi futbol oynayalım.

— Evet, güzel bir topmuş gerçekten. Ama bence topun sahibini bulmalıyız.

— Ömer doğru söylüyor. Başkasına ait bir topu sahiplenmemiz uygun değil. Mutlaka bizim köyden birine aittir.

— Bu kadar pahalı bir topu bizim köyde kim alacak canım. Yukarı dağlara pikniğe gidenlerin arabasından düşmüştür.

— Doğru söylüyorsun. Bizim köyde kimsenin babası bu kadar pahalı bir top almaz. Ama bize ait olmayan bir şeyi sahiplenmek de doğru olmaz.

Bu esnada Tarık göründü. Elinde olta ve kovası yoktu.

Recep, Tarık'a sürpriz yapmak için topu arkasına sakladı.

Tarık çok üzgün görünüyordu.

— Bugün cezalıyım!

Diğerleri meraklı gözlerle bu cezanın sebebinin açıklamasını bekliyorlardı.

Tarık devam etti:

— Babam dün şehirden bana top almış. Ama öyle bildiğiniz toplardan değil, orijinal bir top. Meşinden yapılmış, üstünde markası bile var. Görseniz önünüze koyup şut çekmeye kıyamazsınız.

Diğer üçü göz göze geldiler.

Recep topu arkasında tutmaya devam ederek,

— Eee, dedi.

— Akşamüzeri Mehmet'le buraya futbol oynamaya geldik. Mehmet sert bir şut çekti ve top kayboldu. Ne kadar aradıysak da bulamadık. Galiba dereye düştü.

— Sen de yeni alınan topu alır almaz kaybettiğinden ceza aldın öyle mi, dedi Ömer.

— Evet, aynen öyle... Babam "Balık tutmaya gitmeyeceksin." dedi. Onu haber vermeye geldim.

Bu sözün ardından Recep arkasında gizlediği topu Tarık'a uzatarak,

— Kaybettiğin top bu muydu, diye sordu.

Tarık şaşırmıştı.

— Evet bu, diyerek sevinçle topu aldı. Yaşasın, buldum işte! Topumu buldum! Arkadaşlar çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim…

Sonra hep birlikte Tarıkların evine gittiler.

Salih Amca ve Hatice Teyze bahçede erik topluyordu. Tarık babasının yanına gitti. Diğerleri bahçe duvarının üzerine oturarak beklemeye başladı.

Tarık topu arkasına saklamıştı. Onu görünce babası erikleri biten dalı bırakıp yeni bir dal eğdi. Göz ucuyla Tarık'ı takip ederken, diğer elindeki dolu sepeti hanımına dokundurdu. Bu, sepeti kasaya boşaltıp geri ver demekti.

— Babamın elli liraya aldığı topu kaybettiğim için balığa gelemiyorum diye arkaşlarına söyledin mi?

Tarık babasına doğru birkaç adım daha attı ve arkasından topu çıkarıp,

— Topu bulduk baba, dedi. Bak hiçbir şey olmamış.

— Topu bulmuş olman, cezanı hafifletmez. Bugün balık malık yok!

— Ama baba!

— Aması maması yok. Seninkiler bekliyorlarsa boşuna beklemesinler.

Annesi söze girdi:

— Topu bulmuş işte. Cezasını kaldır da çocuk arkadaşlarıyla balığa gitsin.

— Allah, Allah! Sana avukatlık yap diyen oldu mu Hatce! İtiraz istemem. Ceza kesildi, kalem kırıldı, daha dönüşü yok bunun… Haydi sen de söyle ekibine, balığa mı gidiyorlar nereye gidiyorlarsa gitsinler. Görürsem kırarım bacaklarını.

Tarık boynunu bükerek, topu erik kasasının yanına bıraktı. "Bir daha bu topa elimi sürersem öyle olsun." der gibi bir hâli vardı.

Yavaş adımlarla arkadaşlarına doğru yürüdü. Öne düşmüş başı, yaşarmış gözü, kızarmış yanakları ile kendilerine doğru gelen Tarık'ın hâli her şeyi anlatıyordu.

— Cezam devam ediyor, siz gidin.

Ömer çok üzgündü.

— Sensiz tadı olmaz ki… Zaten oraya gidene kadar epeyce zaman geçecek. Balık tutmaya çok zaman kalmıyor zaten. Bence balığa gitmeyelim bugün.

— Lütfen siz gidin, ödevleri bile cumadan bitirdik balığa gideceğiz diye.

— Olmaz, dedi Recep. Ya hep beraber gideriz ya da hiç birimiz gitmeyiz.

Tarık'ın göz pınarları taşıyor, yanaklarından süzülen tuzlu damlacıklar dudağının kenarından yere düşüyordu. Bu durumu fark ettirmemek için arkadaşlarına arkasını dönüp yerdeki taşlara tekme attı.

Arkadaşları sıkıntıdan oltaları bahçeye atıp çekmeye başladılar. Onları böyle gören biri, duvarın öbür tarafında dere var sanırdı. Kimse konuşmuyordu artık. Sadece hafif esen rüzgârda savrulan misinaların sesi duyuluyordu.

Bu esnada bir kamyon sesi duyuldu. Bu ses Salih Amca'nın kamyonunun sesine benziyordu. Salih Amca onları görürse kızabilirdi. Hatta bu kızgınlıkla kancaları bile ezebilirdi. Hemen oltaları sarmaya başladılar.

Salih Amca'nın şapkasının tereği yine gözlerini kapatmıştı. Ya çocukları görmüyor ya da önceden gördüğü için görmezden geliyordu.

Recep'in oltası bir yere takılmıştı, çekiyor çekiyor gelmiyordu. Oltanın kancası tekerleğe batarsa yanarlardı. İyice panikledi. Arkadaşları da bu durumu fark ettiler. Hemen buradan kaçmalıydılar. Kaçmak için duvardan atladılar ama kamyon çoktan gelmiş, önlerinde durmuştu bile. Hem de sağ ön tekerlek kancanın üzerinde kalmıştı.

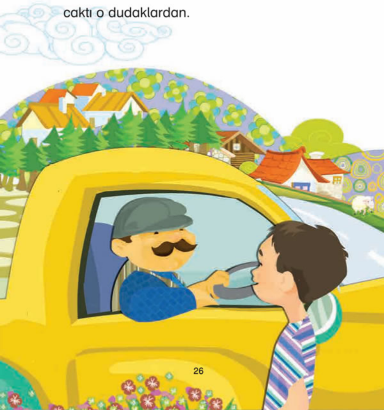
Titremeye başladılar.

Tarık,

— Ben size gidin demiştim, diye bağırdı.

Salih Amca yavaş yavaş arabanın camını indirdi. Şapkanın tereğini iyice indirmişti. Alttan alttan çocukları süzdü. Gözleri çakmak çakmaktı. Kalın bıyığının altındaki dudakları titremeye başlamıştı bile. Bakalım ne çıkacaktı o dudaklardan.

Nefesler tutulmuş, bütün gözler o dudaklara çevrilmişti.

Kalın bıyığın altındaki dudaklar yavaşça açıldı.

Arabanın içine çevrilen gözler kalın siyah bıyıkların altındaki dudaklara kilitlendi. Haklarındaki karar bu dudaktan dökülecekti. Dördü de bir an önce kaçıp kurtulmanın hesabını yapıyorlardı. Kalp atışları ritmini arttırmış, ayakları titremeye başlamıştı.

— Atlayın arkaya, bugün umumi af var!

Kulaklarına inanamayan dört arkadaş şaşkın şaşkın Salih Amca'ya bakakaldılar.

— Size söylüyorum afacanlar, balığa gitmeyecek miydiniz? Haydi, atlayın bakalım.

Sevinçle duvardan atladılar. Recep oltasını sararken, Tarık samanlığın duvarına yasladığı olta takımını kapıp geldi. Hep birlikte kamyonun kasasına bindiler.

Uzun süren sessizliği Ömer bozdu:

— Salih Amca çok kıyak adammış be.

— Evet, dedi Davut, Salih Amca kıyak adamdır. İçindeki güzelliği dışarı bir yansıtabilse köyün en iyi insanı o olur.

Tarık ise hâlâ şaşkındı. Babasına karşı tarif edilemeyecek duygular içindeydi. Gerçekten kıyak adamdı babası. Çocukları için, komşuları için yapmayacağı şey yoktu. Dışarıdan sinirli ve huysuz gibi görünse de kalbindeki yumuşaklığı hep belli ederdi. İyiliği dokunmayan kimse yoktu köyde. Bir de birden parlayıp sinirlenme huyu olmasaydı ne iyi olurdu.

Yarım saat olmadan çayın kenarına vardılar. Salih Amca onları orada bırakıp şehre gitti.

Tarık aceleyle geldiği için yanına azık almamıştı.

— Önemi yok dedi Recep, bizimkileri paylaşırız.

Karınları acıkınca azıklarını iştahla yediler. Üç kişilik azığı dört kişiye paylaştırınca yeterince doymamışlardı. Bir müddet sonra yine acıktılar.

Ömer, arkadaşlarına seslendi:

— Bugün balık çok ama karnımız da iyice acıktı. Bırakıp gitsek mi acaba?

— Balık pişirelim.

— Recep iyi diyorsun da kibritimiz yok. Balıkları nasıl pişireceğiz?

— O zaman köye gidelim.

— İyi olur.

— Bence de…

Bu arada bir korna sesi duyuldu.

Gelen Salih Amca'ydı. Elinde iki poşetle arabadan indi.

— Size karpuz, peynir ve ekmek getirdim çocuklar, dedi. Acıkmışsınızdır, haydi afiyetle yiyin bakalım. Haa, hava kararmadan da evde olun, tamam mı?

Salih Amca çocukların teşekkürüne fırsat bile vermeden kamyona bindi. Şapkasının teleğini aşağı çekerek kontağı çevirdi. Sonra da kamyonun motor sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle bağırdı.

— Sakın geç kalmayın tamam mı, yoksa umumi affı geri alırım ha… Haydi rast gele!

Çocuklar ellerinde poşetler oldukları yerde kalmışlardı. Bir süre hiç konuşmadan beklediler. Şaşkınlık geçirmekte de haklıydılar. Salih Amca yine yapmıştı kıyağını… Arkasından bakakalmışlardı yine.

Tarık, "Babacığım sen hangisisin?" diye iç geçirdi. Arkadaşlarımın ifadesi ile 'kıyak' diye tabir ettikleri şefkat kahramanı mı? Yoksa "sert, öfkeli, korkutan biri" mi?

Tarık karpuzu özenle kesmeye başladı. Kıpkırmızı çıkmıştı karpuz. Küçük dilimler yaparak arkadaşlarına dağıttı. Tadı da rengi gibi güzeldi.

Tarık karpuz diliminden biraz ısırdı. Tekrar kamyonun arkasından baktı. Kamyon da önlerindeki tepeyi çoktan aşmış, geride sadece yoldan kaldırdığı tozlar kalmıştı.

Tarık sadece kendi duyacağı bir sesle mırıldandı:

— İşte benim babam!

CEMAL KUMANDAN

Cemal Kumandan emekli bir paşaydı. Yıllarca kahraman ordumuza hizmet etmişti. Emekli olunca bizim kasabaya yerleşti. Kasabamızın çok sakin bir yer olması onların burayı tercih etme sebebi olmuştu. Oturdukları iki katlı, bahçeli ev bizim eve çok yakındı.

Kısa sürede birbirimize gidip gelmeye başlamıştık. Bu gidiş gelişler hemen kaynaşmamıza vesile olmuştu.

Cemal Kumandan çok sempatik, sevecen ve dürüst biriydi. Eşi de çok iyi bir insandı. Cemal Kumandan'a "Paşam" diye hitap ederdi. Aralarındaki saygı ve muhabbet çok güzeldi. Çocukları ve torunları uzak şehirlerde olduğundan bizlere hususi alaka gösterirlerdi.

Cemal Kumandan çok bakımsız olan evin bahçesini kısa sürede çok güzel bir hâle getirmişti. Kurumak üzere olan ağaçlar yeniden canlanmış, çeşit çeşit meyveler vermeye başlamıştı. Rengarenk çiçekler, birbirinden lezzetli sebzeler bahçeye bambaşka bir güzellik katmıştı.

Cemal Kumandan bizi görünce mutlaka bir şeyler ikram ederdi.

Eşi de zaman zaman şekerlemeler, kurabiyeler, çikolatalar verirdi. Her ikisi de saçımızı okşar, bizlere iltifatlarda bulunurdu.

Kısacası bu ailenin kasabamıza yerleşmesi en çok bizleri mutlu etmişti.

Cemal Kumandan bize kendi yaşıtı, ahbabı gibi davranırdı. Onun asker arkadaşları gibi hissediyorduk kendimizi. Bize askerlik anılarını anlatırdı. Biz de bu anıları can kulağıyla dinlerdik. Meslek hayatı boyunca nice olaylar yaşamış, defalarca ölümle burun buruna gelmiş ama yılmamış. Hayatı kahramanlıklarla doluydu. Yaptığı kahramanlıklar bizleri çok etkiliyordu. Bu anılar eşinin ikram ettiği kurabiyelerinden daha tatlı gelirdi bize. Bu yüzden büyüyünce hepimiz asker olmak istiyorduk.

Kasaba ahalisi de onlara kısa sürede alışmıştı. Cemal Kumandan, deniz kenarındaki çayevine sık uğrardı. Kasabalıyla şakalaşır, onların dertlerini dinlerdi. Memleketin gidişatıyla ilgili muhabbetler ederdi. Herkesin akrabası gibi olmuştu.

Bir gün Cemal Kumandan hastalandı. Artık çok sevdiği bahçesine uzun zamandır çıkamıyordu. Onun bu hâli bahçedeki çiçekleri soldurmuş, meyve ve sebzelerin boynunu bükmüştü.

Bizim de oyunlarımızın neşesi kaçmıştı.

Kasaba ahalisi onu sık sık ziyaret ediyor, hiç yalnız bırakmıyordu. Son görüşmemizde rengi kaçmış, yüzü zayıflamıştı. Konuşacak hali yoktu ama bizleri görünce biraz canlanmış, gözlerinin içi gülmüştü. Hepimizi uzun uzun süzdükten sonra bana eliyle "yaklaş" işareti yaptı.

Sesi, çok zayıf ve hırıltılı çıkıyordu.

— Bak küçük komutan! Mutlaka okuyup büyük bir asker olacaksın tamam mı, dedi. Bana bu hususta söz vermeni istiyorum.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Hıçkırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sağ elini yavaş yavaş kaldırarak gözyaşlarımı sildi.

— Ağlama komutan, dedi. Asker adam ağlamaz. Hem benim ağlanacak hâlim mi var ki... Allah'a şükür, dolu dolu bir hayat yaşadım. Askerlerimi çocuklarım, asker ocağını peygamber ocağı bildim. Haktan

hakikatten ayrılmadım. Hep haklının, mazlumun yanında oldum. Yüce Rabbimin huzuruna yüzüm ak, alnım pak çıkıyorum. Dünyada bundan büyük mutluluk olabilir mi? Sen boş ver beni ve benim için ağlama. Asker olacak mısın, vatan için, millet için ömür boyu koşturacak mısın, onu söyle bana.

Onun gibi babacan, onun gibi iyi, onun gibi başarılı bir komutan olmayı kim istemezdi ki,

— Elbette komutanım dedim, siz hiç merak etmeyin.

Ehemmiyetli bir iş verdiği zaman hep böyle yapar, "Emredersin komutanım." derdik. Sonra bir topuk selamı çaktım.

Yüzüne tebessüm yayılmıştı. Başucundaki herkesi tek tek inceledi. Hakkınızı helâl edin der gibiydi sanki.

Sonra hırıltılı sözler döküldü dudaklarından.

— Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammed'en abduhu ve Resuluhü…

...

Orgeneral Orhan, memleketine geldiği o yaz Cemal Kumandanın kabrini ziyaret etmişti. Onun ve eşinin ruhuna dua okudu.

Yukarıdaki ifadeler akşam eve geldiğinde özel defterine düştüğü notlardı.

